

[Haunstrup Clemmensen.]

trende, at vist alle danske partier har ned-sat en række udvalg, der alvorligt arbejder med langtidsp problemerne. Det har igennem adskillig tid været en af det danske politiske livs betydelige svagheder, at akutte problemer har optaget vor tid og vore kræfter så meget, at langtidsplanlægningen er blevet forsømt eller i hvert fald trængt i baggrunden.

Overalt i verden gives der i disse uger og måneder en drastisk anskuelsesundervisning i, at samfundsmønstret ikke er i ro. Man skal naturligvis være varsom med at udlede for mange fællestræk af studenterdemonstrationer og strejkebevægelser rundt om i de forskellige lande. I Tjcekoslovakiet rejste studenterne protesten mod et stalinistisk diktatur. I Danmark havde de psykologistuderende nægtelig ikke helt den samme baggrund, men derimod et ønske om at se studieformerne effektiviseret og moderniseret. I det danske folkestyre er vi enige om at vende os mod alle voldsmetoder som midler i den politiske kamp, og vi ønsker ikke, at mindretal skal tage magten fra demokratiet. Men vi har også alle en pligt til at overveje visse træk og visse advarsler af disse forårs-måneders internationale begivenheder. Vi må forstå, at tilfredsheden med det moderne samfund ikke vokser i takt med levestandardens forøgelse — man kunne måske fristes til at sige tværtimod. Ikke mindst de dystre og alvorlige begivenheder i Frankrig er en klar understregning af den fare, der opstår, når et samfund stivner i bestemte former, så dybtgående reformer enten udebliver eller gennemføres for sent. Men der er trods alt i den uro, vi har været vidne til — bortset fra de åbenlyse forsøg på at præge begivenhederne i ensidig og yderliggående politisk retning — også et udtryk for et engagement i samfundsproblemerne på nogle områder i hvert fald, som ikke er sløvet, men tværtimod skærpet under den stigende velstand.

Det konservative folkeparti har gennem en lang årrække som oppositionsparti — en alt for lang årrække — præciseret, at store og nødvendige reformer udeblev, og vi ønsker som deltagere i den nydannede samarbejdsregering at medvirke sagligt og fordomsfrit til dybtgående og påkrævede reformer i det danske samfund. Der er behov

for disse reformer. Lad mig blot nævne nogle af de områder, som vi i den kommende samling vil arbejde med.

Det lokale selvstyre skal have nyt indhold, øget ansvar og mere selvstændighed gennem den administrative reform og revision af refusionssystemet og gennem en ændret byrdefordeling mellem stat og kommune.

En ny jordlovgivning skal lette byernes store vækstproblemer og sikre rekreative arealer til den stadig større del af landets befolkning, der tilbringer hverdagene i byerne.

Som en af de mest påkrævede, næsten akutte opgaver må der tages langt, langt mere energisk fat på sanering og byfornyelse, ikke kun i hovedstadsområdet, men i væsentlige andre dele af landet, så vi kan overvinde de menneskelige og sociale følger af sundhedsfarlige boligforhold i slumkvartererne. Vi afventer med stor forventning regeringens forslag til en ny saneringslov.

En ny landbrugslovgivning må gennemføres med sigte på at lette landbrugets tilpasningsproblemer. Det har været nødvendigt — det fremgik måske ikke helt klart af den socialdemokratiske ordførers udtalelser — at gennemføre midlertidige foranstaltninger for at sikre en bedre likviditet i landbrugserhvervet. Den langsigtede landbrugs-politik bliver den største og væsentligste opgave, som landbrugsministeren skal foretage udspillet til i den kommende samling.

Vi må også løse restfattigdommens problemer gennem øget uddannelse og omskoling, og socialreformen må skaffe os en effektiv tryghedsordning for alle, der rammes af sygdom, ulykke eller arbejdsløshed.

Vi tror også, det er påkrævet og nødvendigt at modernisere undervisningen på vore universiteter og højere læreanstalter, og vi må give forskningen endnu bedre muligheder, så vi ikke fortsat sækker agterud i forhold til mange af de lande, med hvilke vi skal samarbejde og konkurrere.

Jeg vil også gerne give udtryk for det konservative folkepartis store interesse for arbejdsmarkedets forhold, herunder for klimaet og demokratiet på arbejdspladserne. Vi erkender, at vi her er inde på områder, som i væsentligt omfang skal og bør løses ved organisationernes egne indbyrdes forhandlinger. Men jeg tror, det kan være nyttigt og godt, at der også fra denne talerstol